

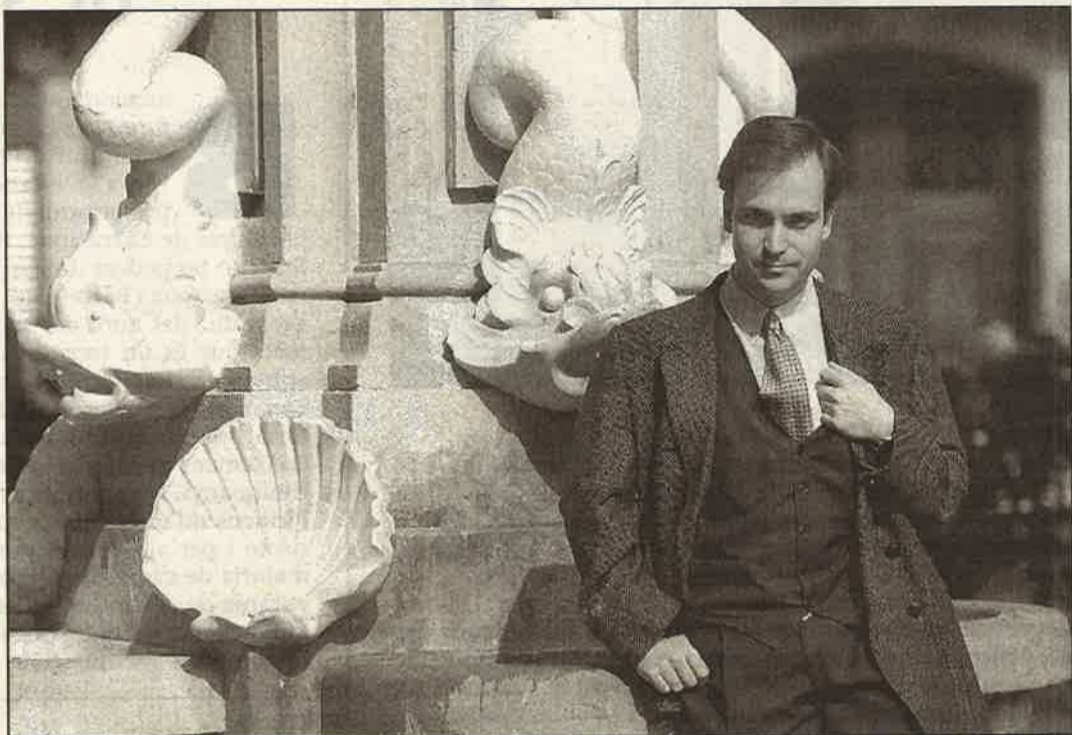
ENTREVISTA

Jordi Mata
Escriptor

“La manipulació política de l'art continua vigent”

Jordi Capdevila
BARCELONA

Hitler va voler segrestar Marlene Dietrich i un actor de tercera fila ho va impedir. Amb aquest pretext, Jordi Mata (1966) ha bastit 'El misteri de Berlín', una ficció històrica trepidant, que es va endur sorprenentment el premi Sant Jordi i que aquesta setmana publica l'editorial Columna.

JORDI GARCIA

■ *¿Hi ha més ficció o història en la novel·la?*

■ Deixant de banda l'anècdota central del segrest, els fets històrics i els personatges són verídics. Hi ha un gran esforç de documentació.

■ *Una història molt ben tramada, amb molta acció...*

■ La novel·la pretén anar més lluny. Vol ser una reflexió sobre la manipulació política de l'art popular. La història passa en un moment en què l'art més popular és el cinema. El poder se n'adona i vol el control d'aquest art per transmetre les seves idees. El III Reich decideix, doncs, segrestar Marlene Dietrich per convertir-la en símbol del cine nacionalsocialista.

■ *Un tema, el control de l'art, que es repeteix ara a França, als Ajuntaments controlats pel Front Nacional.*

■ Continua vigent la manipulació política de l'art a tot el món i el cas de França és molt clar. La conseqüència

La sorpresa va saltar a Mataró el 13 de desembre del 1996. Un desconegut Jordi Mata, de 30 anys, es va endur el premi Sant Jordi, el més ben dotat i prestigiós en llengua catalana, amb una obra d'acció situada als anys 30 i 40 a Hollywood, Londres i Berlín i amb

personatges cèlebres com a protagonistes. L'escriptor, però, no era cap principiant; ja que és present en la literatura catalana des del 1990, en què va publicar 'L'espòs infernal'. Després ha tret 'Amors maleïts', 'El comprador', 'El capvespre de l'heroi' i 'Reines i peons'.

PERFIL

més visible del feixisme és la crema de llibres, un atac a la intel·ligència, que reflecteix en la novel·la. El feixisme és estúpid per definició. I el problema és que reviu. Hi ha passats que frisen per tornar a imposar el que ja va fracassar amb la seva derrota.

■ *L'assassinat del nen xinès en la novel·la és un exemple clar de la crueltat del feixisme.*

■ El protagonista del crim és una persona que es pensa que pot exterminar éssers que considera inferiors, creu que matant persones d'altres races acabarà amb el racisme. Però és el mateix

poble, la gent anònima, que li fa justícia, que venja el crim.

■ *La novel·la està plena de gent famosa, però un dels protagonistes principals és un actor anònim de tercera fila.*

■ Els dos protagonistes de la novel·la són Marlene Dietrich, l'actriu més famosa del seu temps, i un extra, un personatge anònim, un no ningú, que aconsegueix tenir un protagonisme clau en la història. Amb aquest personatge he volgut transmetre la imatge que la gent anònima, menyspreada, pot

aconseguir modificar la història. He volgut mostrar la contraposició entre la fragilitat de la fama i la força dels qui no són ningú.

■ *Marlene Dietrich no en surt gaire ben parada.*

■ Amb Marlene jugo amb la imatge de l'actor i la seva màscara. L'actriu no pot ser mai ella mateixa i li fan ser una altra cosa. La queixa que deixa anar en un moment de la novel·la, en el sentit que no la deixen ser el que és, és un esclat de sinceritat. Ha de portar una màscara perquè ha de ser una altra persona en l'imaginari col·lectiu.

“Els autors joves tenim poca ambició”

sóc un autor novell. Ja tinc set novel·les publicades i 'Amors maleïts' ja va per la cinquena edició.

■ *¿Com veu el panorama literari català?*

■ En període de transició. Hi ha la generació del 70, autors madurs, consagrats, que han fet i fan una gran obra, i un grup d'autors nous que

podem renovar i eixamplar el ventall literari. Els joves tenim clar el que volem, però incertesa amb el present en què ens estem bellugant. Hi ha poca ambició de fer obres importants, de gran volada.

■ Els escriptors també tenen una relació difícil amb els editors.

■ Els editors imposen

respecte perquè són com màquines que tenen un objectiu clar, que és fer negoci. És un signe de normalitat que l'editor vulgui guanyar diners.

■ *¿Li ha fet suggeriments l'editor per modificar la novel·la?*

■ L'editor ha fet d'editor i jo he fet d'autor. Em va fer uns suggeriments, em volia escurçar la novel·la, i jo m'hi vaig negar, perquè era una obra meua i no me la vaig deixar tocar. L'obra estava molt ben lligada i no en podia treure una part sense que se'n ressentís el tot.

■ *Els sis milions del Sant Jordi, ¿han canviat la seva vida?*

■ Pensava que el prestigi del Sant Jordi hauria d'obrir portes, però de moment no se me n'ha obert cap.

■ *¿No pot plantejar-se encara viure de l'escriptura?*

■ A curt o mig termini, crec que podré viure d'escriure, el somni de tothom, viure de la feina que t'agrada. Tinc moltes idees per fer novel·les i em falta temps per desenvolupar-les, perquè tinc una altra feina. Ara haig de mostrar que el premi no ha estat una casualitat i que no